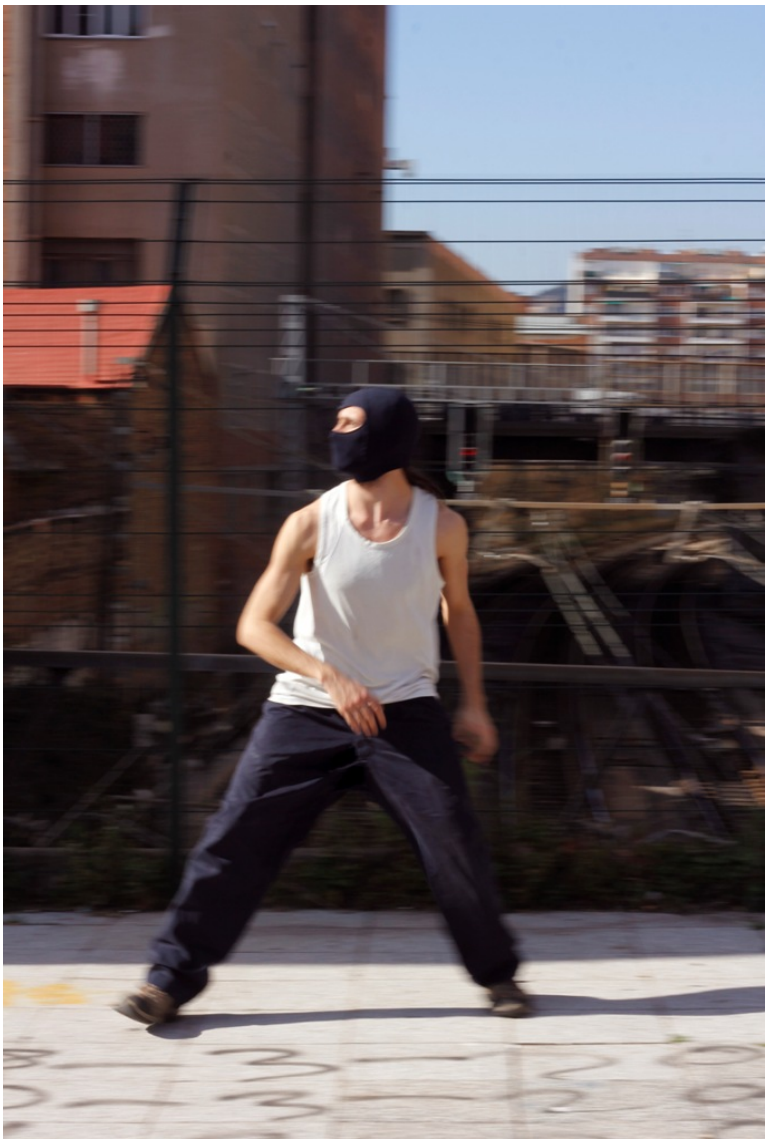

© Clàudia Serrahima

ragazzo

autoria i direcció **Lali Álvarez Garriga**

cia. **Teatre Tot Terreny**

Ha estat **Premi de la Crítica 2015 al Millor Espectacle per a Joves** i a l'**Actor Revelació**, **Premi Serra d'Or a l'Espectacle Teatral del 2015** i **Premi del Públic al Millor Espectacle de Teatre de la Feria Internacional de Teatro y Danza de Huesca 2016.**

Dedicat a Carlo Giuliani, un jove assassinat a Gènova el juliol del 2001 durant la cimera del G8. Benvinguts a la llibertat vigilada global. Benvinguts al segle XXI.

Ragazzo es va estrenar a la Nau Ivanow de Barcelona el 25 de juny del 2015, i des de llavors ha fet temporada al Teatre Eòlia de Barcelona i al Teatro del Barrio de Madrid. De gira s'ha pogut veure a Olesa de Montserrat, Viladecans, Terrassa, Igualada, Olot, Osca, Torelló, Mirasol, Logroño, Manresa, Vilanova i la Geltrú, Sevilla, València, Palma de Mallorca, Múrcia, Granollers, Santa Coloma de Gramenet, Cardedeu, Badalona, Argentona, Juneda, Lloret, Vic i Igualada.

Aquest espectacle forma part del recorregut Guerra i pau d'aquesta temporada, que continuarà amb:

Masacre
autoria i direcció **Alberto San Juan** cia. **Teatro del Barrio**
Montjuïc/Espai Lliure del 29 de març al 9 d'abril

La maternitat d'Elna
a partir de l'obra d'**Assumpta Montellà** dramatúrgia **Pablo Ley**
direcció **Josep Galindo** cia. **Projecte Galilei**
Montjuïc/Espai Lliure del 24 d'abril al 7 de maig

Cúbit
autoria i direcció **Josep Maria Miró** cia. **La Ruta 40**
Montjuïc/Espai Lliure del 17 al 28 de maig

TEATRE LLIURE MONTJUÏC/ESPAI LLIURE – DEL 3 AL 19 DE FEBRER

Ragazzo

autoria i direcció **Lali Álvarez Garriga**
cia. **Teatre Tot Terreny**

---

intèrpret **Oriol Pla**

---

espai il·luminació **Núria Solina** / so **Pau Matas Nogué**

---

ajudant de direcció **Quimet Pla** / assistent al muntatge **Irene Vicente** / col·laboradors **Aleix Aguilà** i **Isaac Domínguez**

---

agraïments **Haidi Giuliani, Elena Giuliani, Giuliano Giuliani, Teresa Garriga, Dani Lagartofernández, Agnés Mateus, Sergi Gutiérrez, Diana Pla, Ignasi Álvarez, Mariona Álvarez, Carles Álvarez, Marta Oliveres, Anna Gonzalvo, Viky Benítez, Marisol Casas, Txus Martínez, Francesca Mascetti, Vanesa Rise, Eloise Barighini, Andrea de Lotto, Guido Ramellini, Ida Mauro, Katia Bosco, Dario Ferraro** i **Marta Garolera**

i un agraïment especial al grup **Zoo** per deixar-nos fer servir la seva música en escena

---

espectacle en català / durada **1h. 20' sense pausa**

11/02 Àgora Lliure - UPF **El teatre és política?**
taula rodona després de la funció amb **Agnés Mateus, Quim Tarrida, Jesús Rodríguez, Sílvia Ferrando Luquin, Oriol Pla** i **Lali Álvarez Garriga** modera **Juan Carlos Olivares**

---

seguiu #ragazzo al twitter

espectacle recomanat pel Servei Educatiu del Teatre Lliure

horaris	de dimarts a divendres **20:30h. /** dissabte **19h. /** diumenge **18h.**
preus	**23€** / **21€** compra avançada / **19,50€** amb descompte (excepte els dies de l'espectador) / **18,50€** dimarts i dimecres (dies de l'espectador) / **16,50€** tarifa plana Abonament Espectador / **12€** Carnet Jove i menors de 30 anys

Europa, estiu de 2001. La ciutat del Ragazzo viu la restricció de drets socials més gran que ha viscut el continent des de la Segona Guerra Mundial: les fronteres estan tancades, se suspèn el tractat de Schengen, es prohibeixen les manifestacions i les reunions en algunes zones de la ciutat; es prohibeix estendre la roba als balcons. Detencions. Identificacions. 30.000 policies patrullen pels carrers i no permeten l'entrada a la 'Zona Rossa', el lloc on els líders mundials del G8 estan realitzant una cimera.

Ragazzo, malgrat tot, viu l'estiu de la ciutat: fa poc ha okupat amb uns amics un espai acollidor que han condicionat com a vivenda, està de vacances, té temps per escoltar música, llegir, cuinar, enamorar-se... i per participar al Fòrum Social Mundial que també s'ha instal·lat a la ciutat i on més de mig milió de persones discuteixen com seria aquest "altre món possible" que des de fa uns anys s'imagina com a alternativa a la globalització. El seu destí quedarà marcat quan prengui la decisió de quedar-se a la Columna dels Desobedients, que s'ha proposat una acció pacífica de desobediència civil: violar el confinament de la 'Zona Rossa'.

Què fer davant l'amenaça? Té legitimitat un govern que s'ha de blindar per decidir? Qui (i per a què) fa servir la violència? Què és la impunitat? Un altre món és possible?

Ragazzo és un crit a la vida, a la dignificació de les històries personals, a la reivindicació de la memòria col·lectiva i de la Història que els amos del món mai escriuran per nosaltres.

per què *Ragazzo*?

El 2001, a Barcelona, vaig assistir a la meva primera manifestació antiglobalització, cridàvem en contra del Banc Mundial, que volia reunir-se a la ciutat. La cimera es va avortar, un fet que interpretem com una victòria en contra del neoliberalisme, l'avortaven "per si de cas...", els fèiem por. Els fèiem por?

La delegada del govern, Julia García-Valdecasas, va fer una forta campanya de criminalització dels "radicals". Ens volien fer por i que no ens moguéssim de casa o justificar unes futures intervencions policials desmesurades? Barcelona es dibuixava revolucionària en la nostra imaginació.

Era el juny i feia calor. Era sant Joan! Tornàvem de la revetlla i encara ens quedaven ganes de ballar. La recordo com una manifestació èpica.

Anteriorment hi havia hagut molta repressió per part de la policia en els altres països on la gent s'havia manifestat en contra del G8, BM, FMI o la OMC, sabíem que a Barcelona no seria diferent. Però érem molta gent i la manifestació, de veritat, la recordo èpica. Gent de tota mena, música, djembés, un clima de resistència alegre a la precarització de la vida, exigíem aquell món on hi caben molts móns. Els vells i els nous moviments socials en marxa en contra del capital. És cert que també hi havia una representació de partits i sindicats que ens han reprovat, que són tentacles del capital. Però a mi, aquell dia, em semblava que realment era possible un altre món, i que seria un món més just, sa i feliç.

Encara que els organitzadors de la manifestació havien acordat que seria reivindicativa i pacífica, hi va haver persones que van fer servir la violència en contra dels béns materials. Nosaltres ho vam veure de llunys, quan ja s'acabava la manifestació. I va començar la batalla. A la Plaça Catalunya. Una batalla que he tornat a recordar moltes vegades, sobretot durant el maig del 2011, deu anys després. Avançaven cap a nosaltres, que estàvem al centre de la plaça amb els braços enlaire, llançant-nos gasos i repartint llenya amb les porres. Després, col·legues explicaven que el mateix home que tirava una pedra després treia les manilles i detenia al qui tenia al costat que tirava una altra pedra i al qual havia animat a llançar-la.

Hi va haver 22 detinguts i una trentena de ferits. M'ha vingut al cap aquesta batalla moltes vegades i recordo haver pensat: "Sóc antiviolència (era jove i inexperta i ho pensava així) d'acord, m'agradaria una revolució pacífica, però... ens la deixaran fer? Vaig tenir la sensació que, com menys volguéssim els ciutadans la violència, més la podrien exercir en contra nostra els aparells del poder.

Encara ara continuo volent altres formes revolucionàries com per exemple el boicot a través del no consum i no vull aplicar la violència, la violència directa, la que es fa amb el cos en contra d'altres cossos.

En aquella manifestació, més que mai, jo tenia vint-i-un anys acabats de fer, vaig entendre què significava tenir una ideologia. Ens havien fet creure que les ideologies eren mortes, generació "X", a queixar-se per vici, a xupar Nirvana i a llepar m.d.m.a., i que si t'ho curraves mínimament tindries la possibilitat de fer el que volguessis, que volia dir que et podries comprar una casa i tenir una feina amb un sou decent per a tota la vida, i que si t'ho curraves una mica més, a sobre, treballaries del que tu volguessis, perquè havies anat a la Universitat i tenies un títol.

Va ser aquell dia, veient de què eren capaços de provocar per desmotivar-nos de la dissidència, que em vaig adonar que era absolutament necessari ser dissident, encara que no sabés com fer-ho, s'havia d'imaginar, convertir-ho en idea i impregnar-ho en la meva voluntat.

A Gènova, el juliol del 2001, hi va haver una trobada del G8 (G7+Rússia). I a Gènova estaven passant coses com les que havíem viscut a Barcelona feia un mes. Xerrades al carrer, assemblees, manifestacions, accions de violència directa en contra de béns materials, música… però més bèstia.

500.000 persones a les manifestacions, concert de Manu Chao amb 20.000 persones, el Social Forum ocupant un estadi, i una escola per al mediacenter (on va néixer Indy Media, gent de tot el món. I la suspensió de drets més gran que veia Europa des de la Segona Guerra Mundial. 30.000 policies, l'exèrcit, la ciutat assetjada, els transports públics paralitzats, la suspensió del Tractat de Schengen, un estat d'excepció. Molt més bèstia. És de visionat obligatori el documental Black Block de Carlo Bachschmidt, on es relata l'horror viscut dins l'Escola Díaz, seu del centre de comunicacions del Social Forum, assaltada brutalment per la policia al capvespre del 21 de juliol del 2001, l'endemà de l'assassinat de Carlo Giuliani.

El Carlo Giuliano el van assassinar a la plaça Alimonda de Gènova a les cinc i vint de la tarda del 20 de juliol del 2001. La versió oficial ("Fujo, són la pesta" que diria en Lizano) diu que Mario Placanica, un carrabiner de només vint-i-un anys (els mateixos que jo tenia en aquell moment) va disparar en contra de Carlo en un estat de confusió i pànic quan el seu jeep estava essent atacat pels radicals. Hi ha altres versions, és clar.

Mentre treballàvem en *Jo mai* amb la Companyia Prisamata, un dia parlàvem d'això amb l'Oriol Pla.

Jo feia temps que volia escriure alguna cosa sobre el tema i m'hi vaig posar. A investigar. A provar.

Provava un diàleg entre Carlo i Placanica, en què el tema central era l'enfrontament existent entre la ciutadania i el poder quan vaig contactar amb Haidi Gaggio, la mare de Carlo. Després de creuar uns correus amb ella i amb Elena, la germana de Carlo, vam fer una vídeo trucada, ella a Gènova i jo a Barcelona, vam parlar en italià (el meu bastant

precari). La Haidi em parlava, amb el cap embolicat en una tovallola, des de l'habitació del Carlo.

Li vaig explicar que teníem la intenció de fer una obra de teatre sobre la mort del Carlo i que n'estava escrivint el text, i que estava provant una conversa entre el Carlo i Placanica. Em va mirar en silenci un instant i llavors em va dir: - "Ma... perchè?", per què volia fer parlar en Placanica?

Què esperava trobar en aquest personatge, si ni tan sols quedava clar que fos ell qui li havia disparat? I em va parlar del Carlo. Que sempre que podia s'escapava a la platja. Que era un poeta (després em va enviar alguns dels seus poemes). I em va explicar que un ballarí, al Brasil em sembla recordar, va fer un espectacle en el qual ell feia de Carlo i que ella li havia enviat la seva samarreta perquè se la posés, i la sensació que va tenir sentint el seu fill altre cop viu per uns instants.

Mentre l'escoltava em vaig recordar a mi mateixa a les aigües del Mediterrani, dotze anys enrere, aquella tarda del vint de juliol del 2001 mentre moria en Carlo. Podria haver estat qualsevol de nosaltres.

Amb l'Oriol Pla, a Ragazzo hem construït un jove. Un jove que viu, sense saber-ho, els tres últims dies de la seva vida, en un context com el que es va viure a Gènova l'estiu del 2011. De fet, Ragazzo el viu també el juliol del 2001, les dates són l'única referència exacta en la història de Carlo Giuliani. Les dates i l'assassinat. L'assassinat, òbviament perquè és la història que expliquem, la d'un jove, no un jove qualsevol, un jove que és assassinat per ser on és i per ser com és. La data, perquè entendre la mort del Carlo en aquelles dates i en aquell context penso que ens pot ajudar a comprendre (a dubtar, si més no) esdeveniments clau del que llavors era futur i ara és passat (les Torres Bessones, per exemple) i del present (l'Operació Pandora). Però, amb Ragazzo també volem entendre la força d'un jove que lluita, que s'enamora, que decideix viure tot i les amenaces. I, alhora, ens volem preguntar sobre la violència i els seus efectes i sobre com combatre-la. I fer un homenatge al Carlo Giuliani, i a tants altres joves morts en mans del poder.

Lali Álvarez Garriga
gener del 2015

més informació
http://projectesminusculs.wixsite.com/ragazzo
http://digilander.libero.it/genovalibera/tano.htm
https://youtu.be/k2MUpBasK0A

la crítica ha dit...

"El 20 de juliol de 2001, [Carlo Giuliani] va ser abatut per la policia de dos trets precisos, un al front. A terra, moribund, va patir un doble atropellament per part d'un vehicle dels *carabinieri*. Tenia 23 anys, els mateixos que Oriol Pla, un dels actors més prometedors de l'escena espanyola, que es presenta amb *Ragazzo*, un monòleg brillant i devastador sobre aquest jove italià. (⋯) L'espectacle és tota una explosió de potència escènica i de sensibilitat. (⋯) A *Ragazzo* es van descobrint la tendresa, la por, la rebel·lia, però també l'humor i la bellesa. Oriol Pla aconsegueix, amb un treball físicament molt poderós, que l'espectador vegi allò que no es veu: les càrregues policials, l'adrenalina, els gasos, la jove de mocador vermell que l'acompanya a casa seva, però també tota la multitud que l'envolta en un concert. Els somnis i les esperances d'un noi que cuina, que estén la roba, encara que aquells dies estava prohibit per les autoritats, que fuma porros, que es canvia de roba, que parla per telèfon i que escriu poemes. (⋯) Les paraules es destinen ara a donar veu a aquell *ragazzo* sense nom."

Rocío García (El País)

"Álvarez firma una peça de teatre polític i activista a cara descoberta; un teatre commovedor que sacseja les consciències. (⋯) En poc més d'una hora, *Ragazzo* ens transporta tant a aquella urbs sota control com a les inquietuds militants i existencials, d'alè poètic, del protagonista. La direcció i la posada en escena estan mesurades, amb pocs recursos, de forma admirable en el seu dibuix d'una quotidianitat individual i també de l'episodi extraordinari que va viure la ciutat italiana. Il·luminació i espai sonor funcionen amb gran sincronització. Però aquest embolcall no rodaria per si mateix si no fos el marc per a l'actuació d'un portent. En les distàncies curtes, Pla mira amb intensitat magnètica. Sempre transmet veritat, mai impostura. I firma una *performance* antològica en la seqüència de la mort del *ragazzo*, modèlica en interpretació i direcció. Pocs actors tenen la seva capacitat física, mobilitat i el control corporal per recrear la càrrega policial que va apagar la vida d'un jove de 23 anys."

José Carlos Sorribes (El Periódico)

"Lali Álvarez s'endinsa en les anònimes 72 hores prèvies a l'afusellament i a la posteritat de [Carlo] Giuliani. No busca el retrat d'un heroi. No té ni nom. S'estima més construir una intimitat feta de rutines i d'ideals, d'una normalitat cosida amb els aliments que menja, la roba que porta, la música que escolta, l'herba que fuma, els poemes que escriu, els amics que truquen i els amors que sorgeixen enmig de la utopia vigilada. Un equipatge que el portarà a posar-se davant d'una lluita i d'una bala. (⋯) *Ragazzo* aconsegueix tot el sentit i tota la potència escènica gràcies a la magnètica presència d'Oriol Pla. S'ha de ser clar: no estem davant d'un actor enorme. Les valoracions convencionals no serveixen per a un individu que és l'honestedat personificada. Tens la sensació que només hi ha veritat (⋯) [Pla] domina amb la seva coreografia física tot el territori dramàtic sobre el qual s'estén el

text i estableix càtedra de sinceritat quan —quiet i directe— obre un diàleg d'emocions. No sabem què li deparará el futur, però en la seva breu trajectòria, Oriol Pla és un present impressionant." **Juan Carlos Olivares (El País)**

"Si em diuen que aposti ara mateix per un actor jove amb un gran futur, capaç de mostrar veritat, gràcia i força, i una versatilitat de virtuós, el meu vot va directe a l'Oriol Pla. Per a mi, es va revelar en el seu primer paper al teatre, quan acabava de fer vint anys, al Lliure: Maxi, l'àngel de *Jo mai* (2014), d'Iván Morales. (⋯) Oriol Pla encarna aquell jove ple de ganes de viure, que es revolta contra la injustícia i l'abús, i una tarda d'estiu decideix no anar a la platja i unir-se, en canvi, a aquells que creu que lluiten per un món millor. Sap transmetre'n, físicament i espiritualment, la llum, la puresa i la calma, i de mica en mica el desconcert i la indignació davant la brutalitat que l'envolta, i la por, i la força darrera. Una interpretació desbordant de veritat, que atrapa fins i tot en els gestos aparentment més simples, i et va clavant a la butaca a mesura que ens acostem al final terrible. L'últim terç de *Ragazzo* és un impressionant *tour de force*. Poques vegades he percebut en escena la sensació asfixiant d'una abraçadora que es va tancant sobre una veu que monologa i un cos que salta, corre, gira, cau, es torna a aixecar." **Marcos Ordóñez (El País)**

ÀGORA LLIURE - UPF

Dissabte 11 de febrer

El teatre és política?

Postfunció amb els artistes **Agnés Mateus** i **Quim Tarrida**, el periodista de *La Directa* **Jesús Rodríguez**, la professora del Institut del Teatre **Sílvia Ferrando Luquin**, i **Oriol Pla** i **Lali Álvarez Garriga**. Modera **Juan Carlos Olivares**

Carlo Giuliani va morir l'any 2001, esclafat per la repressió policial desplegada a Gènova per protegir els líders mundials reunits per a la cimera del G8, invitats per Silvio Berlusconi. **Ragazzo** no és un manifest polític en el sentit clàssic. No se centra en el compromís ideològic d'un jove de poc més de 22 anys. El monòleg es fixa en la normalitat d'un individu que ha decidit viure en sintonia amb les seves idees i defensar-les amb naturalitat. No és el retrat d'un líder carismàtic. Però a partir d'aquest "tros de vida" previ a l'assassinat sí que es construeix una mirada política sobre uns fets, la seva empremta i el seu valor de denúncia.

El concepte mateix ha mutat i ha evolucionat amb el pas del temps. Potser ningú no demana que tornin els postulats de Piscator, Brecht o Weiss, però alhora la creació contemporània ha adquirit una consciència sobre el paper que ha –o hauria- d'exercir el teatre com a instrument al servei de la comunitat, com a plataforma per a la denúncia, per a la defensa dels drets adquirits, per a qüestionar l'*status quo* i els relats oficials, per incentivar la consciència crítica, per combatre les injustícies, per, en definitiva, fer-se preguntes, possiblement incòmodes. Potser no en tindrà les respostes, però sí el poder de fer totes les preguntes.

En una entrevista recent que tractava del paper del teatre com a instrument polític, l'Agnés Mateus –una de les actrius barcelonines més involucrades en projectes escènics amb un alt component d'agitació i d'activisme ideològic– deia el següent: "El teatre és polític o combatiu quan opines dalt de l'escenari, quan prens partit. La gent ha de sortir del teatre d'una manera diferent, ha d'haver passat per una una transformació, per algun moviment de les cèl·lules o les neurones (si encara ens en queda alguna). […] encara que no s'hi parli directament de polític, un escenari mai no és un territori neutral. Pot ser un espai d'amplificació des del fet estètic, una imatge bella també és transformadora, o una història d'amor. No és necessari només parlar de política institucional i dels Mossos d'Esquadra. El teatre és una arma política. I no parlo de convertir l'escenari en un lloc des d'on llançar arengues, això seria un míting. Un míting ja no ens el creiem, i ara mateix en sobren.…."

Montjuïc – a les 20:30h. - durada aproximada 90' - entrada lliure – aforament limitat

l'intèrpret

Oriol Pla Solina

Barcelona 1993

Va començar en el món del teatre participant en creacions de la companyia de la seva família, Teatre Tot Terreny, amb Núria Solina, Quimet Pla i Diana Pla, companyia especialitzada en espectacles de carrer, sota la direcció de Quimet Pla (fundador de Comediants). Actualment amb aquesta companyia, a banda de ragazzo, és actor d'*Odisseus*, una adaptació de l'*Odissea* d'Homer signada per Pau Matas i dirigida per Quimet Pla.

S'ha format també en la pedagogia de Jaques Lecoq a l'Stage Internacional de l'escola Estudis de Teatre de Berty Tovías. Com a actor professional de teatre va debutar a *Santa Joana dels Escorxadors*, de B. Brecht, dir. Àlex Rigola, que va fer gira europea. Més recentment va participar en *Jo mai,* d'Iván Morales amb la Companyia Prisamata. També ha participat com a coreògraf a *Cleòpatra,* d'Iván Morales, dins la trilogia TOT PELS DINERS.

És un dels fundadors de la companyia Espai Dual, que ja ha portat a escena els espectacles de clown-musical *Cabaret K- Baret* i *Be God Is*.

En cinema ha participat en *Truman* de Cesc Gay i en *Ebre, del bressol a la batalla* de Roman Parrado, i també en els curts *Tots els camins de Déu* de Gemma Ferrer i *Graffiti* de Lluís Quílez (nominat als premis Goya). Ha fet també de protagonista a *Animals* de Marçal Forés, *Any de Gràcia* de Ventura Pons. En televisió, ha format part del repartiment de les telemovies *Gàbies d'Or* d'Antoni Ribes i *Mentiders* de Sílvia Munt, i del serial *El cor de la ciutat*.

més informació http://www.imdb.com/name/nm2724795/

l'autora i directora

Lali Álvarez Garriga

Barcelona, 1980

Va estudiar filosofia a la Universitat de Barcelona, realització audiovisual a l'escola La Mercè de Barcelona i direcció i dramatúrgia a l'Escola Superior d'Art Dramàtic de l'Institut del Teatre de Barcelona. Creadora d'un teatre amb un fort contingut polític, ha escrit i dirigit *Ragazzo* i *Barcelona (contra la paret)*, aquesta última amb la Companyia LAPùBLICA i que s'ha presentat al Festival de Barcelona GREC, al Festival Temporada Alta i a Fira Tàrrega. En totes dues peces es reflexiona sobre el poder i les seves estratègies de repressió de la dissidència en l'Europa democràtica del segle XXI.

L'any 2009 va començar el seu recorregut professional en les arts escèniques fundant la companyia Quecorraelaire, un col·lectiu multidisciplinari amb el qual fa un any de Residència Artística d'Investigació a La Caldera (Barcelona). D'aquest període en sorgeix el seu primer espectacle, *Que corra el aire*.

L'any següent, amb Iván Morales, Anna Alarcón i Xavi Sáez, funda la Companyia Prisamata. El 2011 hi fa d'ajudant de direcció de *Sé de un lugar* (Premi Butaca al millor espectacle de petit format); el 2012, d'*Els desgraciats*, i el 2013, de *Jo mai*, un espectacle del qual signa també la traducció al català.

Forma part també del col·lectiu Teatre de la Comunitat, que genera experiències escèniques a l'espai públic en creació col·lectiva i amb altres col·lectius locals. En aquest àmbit, ha dirigit els processos de creació i ha elaborat la dramatúrgia dels espectacles *Temps* (amb persones grans de la residència de la tercera edat de Sant Pere de Ribes, Barcelona), *Assemblea Catex-Felipa-Nosotros* (amb veïns del barri del Poblenou de Barcelona), i *Somos* (amb persones amb capacitats diferents de l'Associació Alba de Tàrrega, Lleida).

Des de l'any 2005 publica instantàniament els seus poemes a l'espectacle-intervenció *Poematon*, que actualment acompanya l'exposició sobre Joaquín Sorolla als centres culturals del Caixa Fòrum.